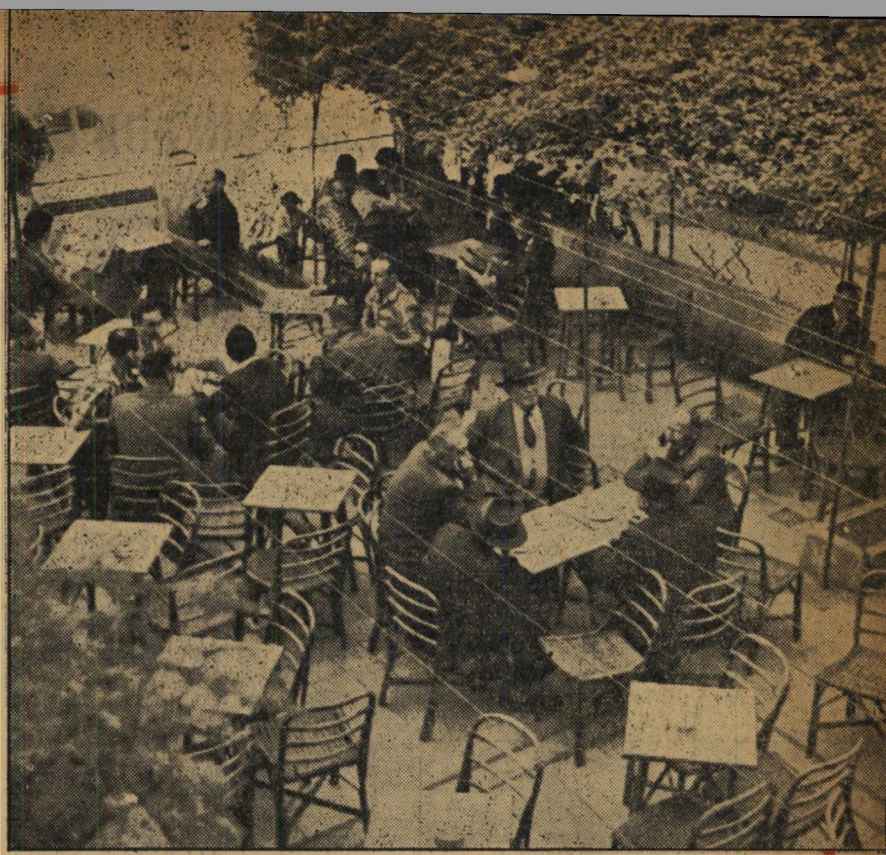

שוחד, זיופים, מעילות, בזבזים - זה המצב

הכדורגל

בורסת הספורט

צרו של קפה נוגה בתל-אביב, המשמש מקום מפגש מרכזי ובורסת העסקים של הספורט בכלל, והכדורגל בפרט. כאן מרכז שלטונן של הכנופיות, השולמות בעסקי הכדורגל מביא-הרחמים.

אחת השערוריות הגדולות ביותר בתולדות הספורט במדינה אירעה ביום הרביעי בשבוע שעבר, על מגרש הכדורגל של הפועל תל-אביב, באצטדיון באסה ביפו. היה זה בתחילת המחצית השנייה של משחק הכדורגל על גביע תל-אביב, בין שתי הפיבוריות בכדורגל הישראלי מכבי והפועל תל-אביב (על המשחק ראה מדור ספורט). הפועל הובילה בשערור של 1:0, כאשר שתי דקות אחרי תחילת המחצית הורה שופט המשחק ראובן פריזנר על מכת 11 מטר לטובת מכבי.

מה שהתרחש ברעגים שלאחר כך דמה יותר לתגרנות בשוק ירקות, מאשר לספורט על מגרש כדורגל. כדורגלני הפועל התמרדו נגד החלטת השופט, סרבו להמשיך במשחק (ראה שער), והיה צורך במשמר שוטרים כדי למנוע תגרות-ידיים בין השחקנים. אפילו תחנותיהם של מאמן הפועל וראשי הקבוצה, שמיהרו לעלות למגרש, לא הועילו. המשחק הופסק. קהל של 8000 איש, ששילם במיטב כספו כדי לחזות במשחק, לא קיבל את התמורה לכספו, ציב את המגרש משמר שוטרים ליוה את הכדורגלנים והשופט החוצה. זלזול מהפיר זה מצד הכדורגלנים, הן בקהל שבא למשחק והן בהוראות מנהלי קבוצתם, היה שיא לשרה של מאורעות מדהימים שנחשפו בשנה האחרונה בשטח הכדורגל. הם באו לידי ביטוי בקטגוריות מוכרות של מכירת משחקים, במסחר נסע בכדורגלנים בין הקבוצות, בתופעות של סחטנות מצד הכדורגלנים לגבי קבוצותיהם, ובהסרה שיטתית של חוקת הכדורגל ומטרת הספורט על-ידי כל האגודות כמעט.

שערוריות הכדורגל העלו צהנה שהתפשטה עד לבתי-המשפט. אולם כל מי שסבר כי ספורט הכדורגל מסריח משום שהכדורגלנים מושחתים, טעה טעות מרה. התופעות המכוערות שהתגלו בין הכדורגלנים לא היו אלא תולדה מחויבת-המציאות למה שהתרחש מעליהם, בין העסקנים שניהלו את קבוצותיהם, וביחוד במסד העליון של הכדורגל במדינה - ההתאחדות לכדורגל בישראל. כי הכדורגל מסריח מן הראש.

לכן הולך הכסף?

הכדורגל הוא אחד העסקים המכניסים ביותר במדינה. מדי שבת נשבתו נוהרים בממוצע קרוב ל-30 אלף איש בכל רחבי הארץ, כדי לחזות במשחקיהם של 360 קבוצות הכדורגל הרשומות בהתאחדות לכדורגל. בשבועות בהם עולה המתח במשחקי הליגה והגביע, מוכפל מספר הצופים. כאשר נערך משחק כדורגל בינלאומי, נגד קבוצות זרות, נוהרים למשחקים אלה רבבות צופים. רבבות אלה משלמות במיטב כספן כדי לחזות בתחרויות. מחזור הכספים של תחרויות אלה מסתכם במאות אלפי לירות בשנה. מחזורי הכספים של אגודות הכדורגל הגדולות במדינה מסתכמים אף הם ברבבות לא מעטות של לירות. אך למרות סכומים נפנטסטיים אלה של מוזמנים, הרי מצבו המשקי של ספורט הכדורגל הוא משוע. כמעט רוב קבוצות הכדורגל נמצאות בגרעון כספי מתמיד. וכשיש צורך להכין נבחרות ישראליות להתמודדות בינלאומית, אין אף פעם הכסף הדרוש.

סער גדול עוד יותר פער בין מצבם הפורה של עסקי הכדורגל לבין מצבם של הכדורגלנים עצמם. רובם של אלה מתלבטים בבעיות שכיחות, עבודה ופרנסה. די להזכיר כי אגודות עשירות כמו מכבי תל-אביב והפועל תל-אביב מתקשות למצוא מקומות עבודה עבור כדורגלניהן. איש מהכדורגלנים לא התעשר מכדורגל. כוכב כמו שייק גלור מתגורר עם אשתו ובנו בחדר שכור אחר. כוכבי כדורגל אחרים נזקקים להלוואות ולסיוע נדיבים, כדי להתכסס בחייהם. רק לפני חודשים עמדה התאחדות הכדורגל עצמה בפני משבר, תבעה מהממשלה והרשויות המקומיות לבטל את המיסים על ההכנסות מתחרויות הספורט, כדי לאפשר את קיומה. כיצד, אם כן, יתכן, שמצד אחד זורמים כספים רבים לעסקי הכדורגל, ואילו מצד שני נמצא ענף ספורט זה במשבר כספי מתמיד? התשובה לשאלה זו נמצאת בעשרות גורמים ופרטים, החל בכנופיות טפילים ועסקנים, החיים מעסקי כדורגל, וכלה במשטר של ביובוים ושחיתות אישית, השורר במוסד המנהל את עניני הכדורגל במדינה.

שלוש הוכחות מעולה

פני שבועיים בערך ישבו שלושה אנשים ליד שולחן קטן בחדר האחורי של קפה טופל בתל-אביב. היו אלה האישים המרכזיים בהתאחדות הכדורגל. מצד אחד ישבו מיקה אלמוג גבה-הקומה, סגן יושב-הראש של התאחדות הכדורגל, הנחשב לבוס של ההתאחדות, וצבי ברים נמוך-הקומה ובעל הצלקת, שהוא גזבר ההתאחדות והאיש השולט על כספיה.

מעברו השני של השולחן ישב גבר פיקח ובריא גוף, משה וייס, שהיה במשך המש השנים האחרונות מזכיר ההתאחדות. שני הראשונים הציבו בפני וייס תביעה אחת: "התפטר" המזכיר ביכש שהות של זמן, כדי להימלך בדעתו. השניים נתנו לו את הזמן: שעתים בדיוק. כעבור שעה ו-55 דקות חזר משה וייס לקפה, ובידו מכתב ההתפטרות. בעתונות פורסם

זוהי הרשימה הראשונה בי סדרת הקורות וגילויים על חי מתרחש בשמח הספורט הישראלי. הספורט הוא אחד הגרי לויים החובבים בחיי כל הכי רה וחברה. הוא אמצעי חינוך וכידור להמונים. הוא שפירדף לסדר, משמעת והגיונות, לכרי אות רוחנית ולבריאות גופנית. אך במדינת ישראל, בה השלי טון הוא כיונס ובה הדת היא כיונס, גם הספורט הוא כיונס.

במקום להיות אחד המכשיר רים העיקריים להכראת רוחו וגופו של העם, הפך הספורט בישראל על כל ענפיו, מוסדר תיו ומפעליו לעסק מסחרי בי רמה המוסרית הנמוכה ביותר, שגילויי-שחיתות, שערוריות ו קנניות הם תופעות קבע בו.

למעשה לא קיים בישראל ספורט כלל, כמוכנה הטהור של

דבר התפטרותו של וייס, ללא ציון הסיבה. כששאל מיקה אלמוג על-ידי כתב העולם הזה לסיבת התפטרותו של וייס, אמר: "אחד רי עבודה ממושכת הגיש וייס בקשת התי פטרות ללא לחץ. הוא כתב במכתב-התפטרותו שהוא מחפש עבודה אחרת. קיבלנו את התפטרותו והוא יקבל פיצויים על שנות עבודתו. איני מוכן להוסיף מלה על כל הפרשה. כל מה שהציבור צריך לדעת מובא לידיעתו."

מיקה אלמוג לא דיבר אמת. משום שמשה וייס לא התפטר אלא התפטר. הוא התפטר לא משום שמצא עבודה אחרת, אלא מפני שנמצאו נגדו הוכחות על שחיתות אישית, אשר סגן יושב-הראש התאחדות הכדורגל ה נכבד אינו חושב שהציבור צריך לדעת אותן. העולם הזה חושב אחרת.

שעה שמיקה אלמוג וצבי ברים דרשו מוייס להתפטר, הם הניחו לו על השולחן שלוש הוכחות חותכות למעילה-באימון, ש הכריחו אותו להתפטר. ואלה הן ההוכחות: ● מזכיר ההתאחדות לכדורגל משה וייס לקח לכיסו דמי-עמלות בשיעור גבוה מי סוכן-ביטוח בשם שטראוס, תמורת מסירת ביטוחן של כל קבוצות הכדורגל במדינה, המסתכם ברבבות לירות לשנה, לידי הסוכן. ● מזכיר ההתאחדות לכדורגל משה וייס תבע לעצמו מקבלנים במפעלי ספורט סכו מים גדולים עבור מסירת הזכויות לידיהם.

● מזכיר ההתאחדות לכדורגל משה וייס תבע לעצמו מגרי בית-הלוי ומניסן קרניאל שניהם עסקני ספורט העוסקים כיום בפירסום, אחוז מסויים מרווחיהם, תמורת מסירת רשיון להפצת תכניות בתחרויות כדורגל.

וייס גובה את שלו

רש ההוכחות שהיו ברים ואלמוג היו רק אפס קצה של פעליו המרובים של משה וייס, בחמש שנות כהונתו כמזכיר ההתאחדות. אילו היו ראשי ההתאחדות לכדורגל מתאמצים קצת לחקור פעלים אלה, היתה נחשפת לעיניהם תמונה קצת יותר עגומה. משה וייס, וינאי ממוצא הונגרי, לשעבר רב-סרן בצה"ל, הוא אדם פיקח ומוכשר, ביחוד בשטח האירגוני. אולם כשרונו ופיקחותו עמדו יותר לשירותו העצמי מאשר לשירות ההתאחדות לכדורגל. קשה לברר ממתי החל וייס בעסקיו המלוכלכים. אולם הם נמשכו מזה שנים.

וייס היה השליט האמיתי בהתאחדות הכדורגל. למרות שהוא היה רק פקיד בשכר, ומעליו ניצב מנגנון של עסקנים מתנדבים מכל האגודות, היו אלה טרודים מדי במריבות שביניהם כדי לתת את דעתם על עסקי וייס. כמו חלוץ מרכזי המנצל את נקודות התורפה של היריב כדי להסתער על שעריו, ידע וייס לנצל את משטר הפיסי-פיסטי והסכסוכים בהתאחדות, כדי להסתער על שער הכסף. תוך זמן קצר הפך הדבר לנוהג של קבע, שכמעט כל סידור בהתאחדות שהיה צריך להיעשות בעזרת וייס, לא היה נעשה אלא תמורת תשלום הגון לכיסו של וייס.

הוא היה גובה דמי-עמלות מהסוחרים ובעלי-העסקים שהתאחדות עמדה עמם בקשר. אם היה צורך לקנות מכשירי-ספורט, היה וייס עורך את הקניה בתנות מסוימת, מקבל אחוזים לכיסו. היה צורך בשכירת אוטובוס להסעת נבחרת זרה במשך כמה ימים, או הסעת הנבחרת הישראלית לאימוניה, וייס היה מקבל אחוזים. כולם שילמו לו, אם במזומנים, ואם במצרכים: המכבסה שכיבסה את בגדי הספורט של הנבחרת, הסנדלר שתיקן את נעלי הכדורגלנים, בית-הקפה אצלו הזמינו עוגות וקפה בכסום של אלפי לירות לשנה לישיבות מוסדות ההתאחדות.

אלה היו התשלומים הקטנים. את התשלומים הבינוניים אסף וייס תמורת שירותים אחרים. כל עניני הקבוצות עברו תחת ידיו. אם היה צורך בעיכוב מכתב, או בהעלמת

הגזבר צבי ברים, יושב ראשון מ' שאל, הגזבר הראשי של התאחדות הכדורגל, האחראי לביזבוז הרב.

הבוס מיקה אלמוג, סגן יושב-ראש התאחדות הכדורגל וחי האיש חקובע בהתאחדות. ב' מרכז הפועל,